

1947

Петро Андрусів

Ч. 2. РІК V. ФИЛАДЕЛФИЯ, ПА., ЛЮТЕНЬ, 1948.

ЦІНА 20 ЦЕНТІВ PHILADELPHIA, PA., FEBRUARY, 1948, Vol. V. No. 2

“ДОЧКИ УКРАЇНИ” ВІДДІЛ 53 СУА В БРУКЛІНІ У ДЕСЯТУ РІЧНИЦЮ

Фронт ряд, з ліва: Марія Висоцька, Варвара Васько, Анна Васько, Олена Мудрик, Марія Серлик, Анна Братковська, і Олена Висоцька. Другий ряд з ліва: Олена Турис, Лілі Баран, Ольга Пагут, Ірина Глус, Ольга Колись, Анна Копек, Текля Канюка і Марія Тимозек. Горішній ряд: Амелія Посекіра, Анастасія Кру, Ольга Таранда, Марія Гав і Марія Бардак. Неприятні на знімці: Марія Келард, Стефанія Клозник, Марія Сукмановська, Марія Ветер, Франка Азукас, Софія Чулин, Ольга Зелем, Марія Мигаль і Олена Осик.

АМЕРИКАНЦІ ПОМОГЛИ 200 УКРАЇНСЬКИМ ПОВСТАНЦЯМ УТІКТИ

Часопис Шикаго Дейлі Трибюн одержав телеграму від свого кореспондента з Мінхен, в Німеччині, в якій повідомляє що американці помогли 200 воякам УПА утікати.

Як відомо, в останніх місяцях перебілились ті українські повстанці через ворожі окупаційні армії й дістались із зброєю до американської зони Німеччини. Американська військова влада примістила їх як бранців у бараках в Дегендорфі, де одержали лікарську поміч та одягу.

Однак Москва скоро зачала домагатися щоб американська влада цих вояків УПА ви-

дала їй, на підставі умови з Потсдаму.

Та американці не бажали це робити, дарма що вони виконують зобов'язання.

Тому американці найшли такий вихід. Вони забрали 200 вояків на вози й відвезли їх до чеської границі. Там зупинились і спиталися, чи не хотять перейти по лісі. Українці зрозуміли натяк і всі „пропали” у лісі. Деякі з них відти дістались до таборів скитальців у Німеччині.

ВІДЗНАЧЕНІ УКРАЇНСЬКИМ ВІЛЬНИМ УНІВЕРСИТЕТОМ

Український Вільний Університет на еміграції, в Мінхені, в Німеччині, надав титули почесного доктора заслуженим і ши-

роко відомим ученим: професорові Дмитрові Дорошенкові (тепер в Канаді), професорові Вадимові Щербаківському, професорові Андрієві Яковліву, професорові Кларенсові Маннінгові з Нью Йорку, Арнольдіві Марголінові (тепер професорові американської військової академії в Німеччині), й професорові Джорджеві Сімпсонові в Канаді.

Вручення диплому професорові Маннінгові відбулося 25 січня в Нью Йорку на спеціальній збірці з цього приводу.

ЩО ТАКЕ „ДЖЕНОСАЙД”

„Дженосайд” (genocide) це нове слово, яке значить „народогубство”, „расоубство”,

цебто винищення окремих національних груп.

Перший раз ужив цього слова Рафал Лемкін в 1933 році, промовляючи на міжнародній конференції про нацистично-плановане винищення окремих національних або расових груп.

Тепер вживають цього слова також у пристосуванні до большевицької політики винищення не-російських народів у Світовій Союзі.

ПРОЖИЛА 110 ЛІТ

Марії О'Ніл, з Вашингтонської біля Гейзелтону, Па., минуло 25 січня 110 років.

Вона ще досі працює й почуввається здорова.

До Америки приїхала 60 літ тому з Англії.

НАШЕ ЖИТТЯ—OUR LIFE

Урядовий орган Союзу Українок Америки, виходить кожного місяця.

Редакція й адміністрація, 866 Норт 7-ма вул., Філадельфія 23, Па.

Передплата у Злучених Державах \$2.00 річно, на пів року \$1.25. В Канаді \$2.00 річно. Поодинокі чісло 20 центів.

Official monthly publication of the Ukrainian National Women's League of America, Inc., 866 North 7th Street, Philadelphia 23, Pa.

Subscription in the United States \$2.00 per year — \$1.25 for 6 months. Subscription in Canada \$2.00 per year. Single copy 20 cents.

Entered as second class matter July 8, 1944, at the Post Office at Philadelphia, Pennsylvania, under the Act of March 3, 1879.

Загальний Український Жіночий Конгрес

На річній зібранні Головної Управи СУА у Філадельфії, 14 грудня, 1947, постановлено скликати загальний український жіночий конгрес. До участі в ньому СУА запрошує делегаток українських національних товариств, організацій та сестрицтв Злучених Держав, Канади, Бразилії, Аргентини й Європи.

Ціль конгресу є перегляд сил українського організованого жіноцтва і координації праці, та почин до обнови світової жіночої української організації, яка стала б репрезентативним речником українського жіноцтва, поза межами поневоленої України.

Конгрес має відбутися 1 жовтня цього року у Філадельфії, з нагоди 8-ої конвенції СУА, яка буде зараз після конгресу, бо 2 і 3 жовтня.

Слід зазначити, що перші почини до об'єднання українців на широку міждержавну скалю виходили від жінок.

Вже на Українським Жіночим Конгресі в 1934 році у Станіславові прийнято таку резолюцію:

"Український Жіночий Конгрес стверджує необхідність закріплення зв'язку між зорганізованим жіноцтвом поодиноких українських земель та еміграції в постійні тривкі організаційні форми, для кращої оборони й заступництва цілого українського жіноцтва. Дальше ведення цієї справи аж до її остаточного завершення доручається Головному Відділові Центрального Українського Жіночого Товариства Союз Українок у Львові".

У загальних рисах сформовано Всесвітній Союз Українок в 1935 році, але недостача зв'язків із закордоном припинила справу. Щойно приїзд позагалицьких делегаток на Загальний Зїзд Союзу Українок до Львова в 1937 році (9 й 10 жовтня) уможливив довести справу до завершення.

У днях 12-14 жовтня, 1937, відбулись у Львові наради представниць українського організованого жіноцтва Галичини, Волині, політичної еміграції з Великої України, й Злучених Держав, які склали Головну Раду Всесвітнього Союзу Українок й прийняли правильник цієї нової організації.

Згідно з цим правильником Всесвітній Союз Українок ставив собі як головне завдання плекати почуття єдності всіх частин української нації та змагати до консолідації всіх національних сил для здійснення національного ідеалу — незалежної України. Як центральна українського організованого жіноцтва всього світу, Всесвітній Союз Українок бажав бути речником інтересів українського народу перед міжнародними й чужинними чинниками, в першій мірі жіночими, й заступати українське жіноцтво перед власним громадянством.

Щодо членства у Всесвітнім Союзі Українок прийнято, що кожну територію репрезентує тільки одна українська жіноча організація на тій території.

Тоді в 1937 році у склад Всесвітнього Союзу Українок входили: Галичина, Волинь, Буковина, Закарпаття, політична еміграція з Великої України, Союз Українок Америки й Союз Українок Канади.

Вибрано уряд нової організації що його почесною головою головою була заслужена українська діячка Софія Русова, яка прислала була такий привіт новій організації:

Вітаю усім серцем нову організацію, об'єднання українського жіноцтва всього світу, вітаю наш Всесвітній Союз Українок та всі його організаційні клітини, всі жіночі товариства, які входять у його члени.

Широкі обрії відкриваються перед нами, велика праця стоїть перед українським жіноцтвом. Багато чого доброго ми можемо взаємно від себе навчитись, багато доброго можемо вчинити спільними силами для нашого народу. Де Ви не жили б, чи на рідній несвоєї землі, чи на дале-

кій вільній американській землі, чи прогнані з дорогої Батьківщини окитаєтесь по чужих непривітних краях — скрізь нехай Вам провічує одна ідея: добро Батьківщини. Нашим Всесвітнім Союзом Українок ми хочемо служити національній справі, хочемо дати чоловікам добрий приклад єдності й консолідації, хочемо говорити світові про нашу незламну волю до самостійного життя.

Бажаю всім територіальним Союзам Українок — в Галичині, на Волині, в Буковині й на Підкарпатті, в Америці і в Канаді та сестрам емігранткам з Наддніпрянщини — багато успіху, сили, енергії у великій праці.

Кличу все українське жіноцтво єднатися при громадській праці, під спільним прапором нашої всеукраїнської організації.

СОФІЯ РУСОВА.

Ці гарні почини й щирі бажання покійної великої патріотки Софії Русової не здійснилися, бо швидко потім прийшла друга світова війна, що перейшла хуртовиною по землях України й оставила страшну руїну й нову важку неволю.

Війна принесла об'єднання майже всіх українських земель — але під одним дахом одної московської тюрми. Як в 1937 році годі було українкам із Західної України, з еміграції й Америки прийти на Придніпрянську Україну, стрінутись із сестрами на рідній землі й стати разом до праці, так тепер це ще трудніше, власне, неможливе. Тепер большевицька залізниця заслона відгородила від світу також і Західну Україну, Галичину, Волинь, Полісся, Буковину й Закарпаття. Перше ці українські землі були теж у неволі, але не зважаючи на неволю, хоча з великим трудом а всеж українські організації могли виконати деяку працю, могли порозуміватись й співпрацювати. Тепер же й це неможливе.

Тепер вся Україна під Москвою відтята від світу, де є свобода слова, преси, віри, зібрань та організації, свобода від страху й нужди.

Сьогодні українки на своїх рідних землях не можуть разом зійтись, організуватись, працювати, бо вони закуті у важкі кайдани.

Тому саме 200,000 українців та українок були примушені покинути рідні землі, щоб продовжати працю для визволення України на еміграції, в далеких чужих краях. Але ті українські політичні емігранти не мають потрібної змоги до праці, дарма що мають свободу під владою великих західних демократій. Бо їхній побут в Західній Європі винятковий і тимчасовий, а коли вони доволі переїздять до інших країн, то завжди як нові люди стрічають ще більші труднощі у громадській праці.

Так лишаються ще старі українські іміграції в Америці, Канаді, Бразилії й Аргентині. Вони в часі теперішньої найбільшої руїни української нації повинні подати їй помічну руку.

Таксамо сестри українки в американських вільних країнах повинні допомогти українкам у неволі на рідній землі та на еміграції в Західній Європі — своєю об'єднаною акцією.

Загальний Український Жіночий Конгрес який відбудеться 1 жовтня у Філадельфії, буде сильним почином і початком такої об'єднаної праці українського організованого жіноцтва Америки, Канади, Південної Америки й еміграції в Європі, щоб стати разом, спільними силами й ділами, як стара й молода еміграція, на поміч і на рятунок Україні, до праці й до боротьби за визволення з важкої неволі українського народу — за вільну самостійну демократичну українську державу.

Тому, сестри українки по всьому світі, де це є громадянська свобода, подаймо собі нині разом руки й готуймося до конгресу в осені й до обнови нашої праці для України.

Л-ка.

Для Нашого Життя

Орган СУА, Наше Життя, зачав пятий рік видання. Наш часопис один з наймолодших серед української преси в Америці, а всеж за цей час зробив він значний поступ, разом з організацією. Наше Життя сьогодні широко відома газета не лише в Америці але і в Європі, де здобула признання.

Вона поміщує статті й кореспонденції з Америки, Канади й Європи, й читають її у всіх країнах де тільки є свобода слова. Тому в минулім році ми старались як найчастіше видавати наш часопис в більшому обемі, щоб сповнити завдання одинокі української жіночої газети на американським континенті, яка є одночасно й ідейним сполучником американських українок з європейськими на скитальщині.

Нераз пишуть до нас, як з Америки так і з Європи, що Наше Життя сповняє як слід своє завдання, але з уваги на тепері-

(Продовження на сторони 3-тій)

ДЛЯ НАШОГО ЖИТТЯ

(Продовження зі стор. 2)

шні трагічні переживання українського народу добре було його ще побільшити і більш поширити. І ніхто цього не запечить, навпаки, кожний свідомий громадянин і громадянка признають потребу побільшення й поширення нашого часопису. Та тут приходиться перше й головне "але".

Відома річ, що газета річ коштовна й мусить мати перш за все фінансове забезпечення.

Американські часописи мають сотки тисяч платних читачів, а всетаки й те не вистарчає й тому вони мусять переповнювати свої сторінки платними оголошеннями.

Знову газети, які не мають оголошень, отже не мають того роду великих грошових прибутків, мусять спиратись на своїх передплатників і на пресовий фонд. На самих передплатах могли б спиратись лише тоді, колиб передплата була висока й колиб число передплатників було велике.

Орган США не має ані платних оголошень ані надто великого числа передплатників, тому його становище є трудніше, як зрештою є і з іншими подібними газетами.

Для забезпечення Нашого Життя треба постійного зросту числа передплатників і також безупинного збирання пожертв на пресовий фонд. Багато відділів і членок США це добре розуміють і дбають про це, й за це їм честь і слава в нашій організації. Однак треба щоб це розуміння було загальне, у всіх відділах і серед усіх членок, і щоб та поміч своїй газеті не маліла, але більшала, таксамо як завжди більшають вимоги до газети й її завдання.

З уваги на теперішню доріжню, що подорожля праця робітників і матеріали, а навіть почта, Головна Управа США була змушена підвищити річну передплату на Наше Життя з 1.50 на 2.00 дол., починаючи від 1 січня, 1948 року. Але це ще не вистарчає щоб ті що вже є передплатницями, платили по 2.00 дол. Мусимо число передплатниць постійно збільшувати, й також завсіди збирати на пресовий фонд Нашого Життя. Лише в такий спосіб наш часопис буде фінансово забезпечений, і тоді зможе як слід сповняти свою місію й далі гарно розвиватися.

Пишемо ці слова до відділів і членок США щоб поклали собі як свій важний патріотичний обов'язок — все і всюди, безупинно старатися придбати для Нашого Життя нових передплатників і нових дарів на його пресовий фонд.

Л-ка.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Анна Степанович Каськів. дружина о. Володимира А. Каськова, пароха української православної церкви Пресвятої Тройці у Бостоні, Масс., упокоїлася в Бозі 20 грудня, 1947, по короткій серцевій недужі.

Пані Каськова була членкинею США імені Лесі Українки в Бостон, Масс., а попередно була членкою-основателькою США імені О. Кобилянської у Вунсакет, Р. Ай. Анна була спокійна, скромна, милої вдачі. Вістка про її смерть всіх глибоко вразила. Не стало між живими щирої опікунки українських скитальців, котрим посилала пакунки з поживою й одінням. Останній різдвяний пакунок до Австрії вже не докінчила, докінчили за неї дочки з опечаленим мужем і післали на призначену адресу.

Анна Каськів була доброю мамою, своїх дітей виховала в побожності і в українському дусі. Син, др. Омелян Каськів, дочка Ольга замужна Градук, і дочка Маруся замужна др. Везина, говорять, пишуть і читають українською мовою й так виховують своїх дітей.

Після смерті любі діти перевезли свою дорогу мамусю до Вунсакет, Р. Ай. Дня 24 грудня відбувся похорон з дому сина др. Омеляна Каськова до української православної церкви св. Арх. Михаїла. Св. Служби Божі й богослуження похоронні відслужили оо.: Л. Весоловський, М. Запаринюк, Ів. Гундяк, П. Білон, Й. Желехівський, М. Мостенський, В. Горохівський, і румунський священник Ів. Попеско. Процесія поважно йшла з дому аж до церкви з перестанками коли священники читали св. Євангелії. За священниками несли Покійну в доміні парохіяни вунсакетські і бостонські. Велика церква була заповнена своїми людьми й американцями, котрі знали Покійну за життя, й прийшли віддати їй останню прислугу. Були представники міста Вунсакет, Р. Ай., делегати від борду докторів і норсок з місцевого шпиталю де син Покійної др. Омелян ординує. День перед похороном і цілу ніч лютувала страшна сніжна хурто-

вина, однак родина Покійної зїхалася з далеких сторін, з Монессен, Па., Ньюарку й Картерет, Н. Дж., Коговс, Н. Й. та з інших місцевостей.

Анна Каськів народилася 1884 року в Бережанах, в Західній Україні. До Америки приїхала в 1906 році. Зо своїм мужем прожила щасливо 41 років. Прожила 63 роки.

Вічна Їй Пам'ять!

К. М., членка США.

Дня 11 грудня, 1947, померла по довгій недужі в Нью Йорку **Юлія Павлуевич.** Похорон відбувся 13 грудня при численній участі членкинь з нашого відділу і з других товариств де покійна належала. Із смертю Юлії Павлуевич товариство Жіноча Поміч, від. 3 США, втратило одну з найстарших своїх членкинь.

Вона належала до жінок що починали творити українське життя в Нью Йорку. Була членкою сестрицтва св. Ольги, що опісля переїмлено на Жіночу Поміч, від. США.

Хай ця коротенька згадка буде квіткою на могилу, а вільна американська земля буде їй пером.

В. Їй П.!

Ева Кобзар.

МОСКВА НЕЗАДОВОЛЕНА З УКРАЇНСЬКИХ ПИСЬ- МЕННИКІВ

В Совітському Союзі письменники можуть друкувати свої твори лише під строгою цензурою комуністичної влади. Але для большевиків і це ще не вистарчальне, й наприклад письменників українців Москва без упину розстрілює, засилає на Соловки або на Сибір та карає всякими іншими способами — за "ухили" від партійної большевицької лінії.

Недавно на зїзді спілки письменників совітської України в Києві появились представники большевицької партії (чекісти) й обвинувачували українських совітських письменників за "український націоналізм" Між обвинуваченими є й відомий старший поет Максим Рильський, який свого часу написав "пісню про Сталіна", щоб врятувати своє життя.

Тепер же Рильський мабуть уже більш не врятується від якоїсь гострої карі, а з ним разом впаде кара-пімста й на інших письменників в Україні.

Йомлені зо змінами й новими постановами.

Обіжник Централі треба обов'язково прочитати на найближчих зборах по його одержанні та повідомити Централю про рішення щодо точок які вимагатимуть відповіді.

Всім новим урядам відділів США і Окружних Рад США складаємо тратуляції й щирі побажання як найкращого успіху, й прохаємо повної кооперації з Централю.

Екзекутива США.

Відділи США мусять прислати адреси: голови, секретарки й касієрки на 1948 рік найдалше до 15 лютого. Писати можна на звичайній поштової картці.

Жіночий Конгрес і 8-ма конвенція США відбудуться 1, 2 і 3 жовтня. Просимо відділи вже тепер вислати конвенційний фонд в сумі 10 дол.

Делегаток вибрати як найскорше, бо в короткому часі Централі буде розсилати повновласті для делегаток, які треба зараз виповнити й вислати до Централі США. Всі відділи мусять мати вирівнані залеглості за останні 3 роки.

Річна вкладка, фонд організаційний, фонд конвенційний мусять бути заплачені, щоб делегатки були признані. Просимо не зятягати з виконанням розпорядків Централі, бо у цім конвенційнім році буде багато надпрограмової праці.

Передплата Нашого Життя від 1 січня, 1945 є 2.00 долари. Адміністрація прохає вирівнати передплату за 1947 рік. Хто не вирівнає цей передплату до 30 березня, не буде більш діставати газети. Картки з упімненням висилається залягаючим передплатникам, на те щоб довг вирівнати. Не заставляйте пресові референтки до поновного упімнення.

Пресовий фонд обов'язковий для кожного відділу, тому треба його вислати за 1947 і 1948 рік. Не зволікайте.

Дякуємо тим відділам і поодиноким жертводавцям що так щиро віднеслись до видання творів Лесі Українки англійською мовою, посилаючи свої датки. Дальші збірки на ту ціль продовжується.

Статут США буде незадовго висланий до кожного відділу. Просимо прочитати його на зборах щоб усі членки були озна-

МАРИНА НЕСТЕРЕНКО

(Посмертна згадка)

Дня 11 листопада в Регенсбурзі померла Марина Нестеренко, з роду княжна Оболенська. Народилась вона 30 вересня, 1896 року, в Єзерах, Чериковського повіту Мотилівської губернії. Батько її, князь Олексій Оболенський, належав до ліберально-демократичного напрямку, був противником царського абсолютизму, й за те був у неласці в урядових сферах та при царському дворі.

Малою дівчиною Марина познайомилась з письменником Львом Толстим і його родиною, мала знайомства між особами близькими до царського двору, мала нагоду зустрічатись також "злого духа" царської сім'ї Григорія Распутіна. В перших чотирьох класах середньої школи вчилася в Лондоні, далі у Москві в дівочому інституті.

Марина Оболенська, в першій подружжі княгиня Кропоткіна в час революційної бурі опинилася в Києві. Українське національне відродження захопило її молоду душу: вона всім серцем приймає в себе українську національну свідомість і стає українською патріоткою. Вона казала, що в цьому нема нічого дивного; адже російські князі родини в більшості своїй — родом з України, з Києва, це все потомки київського князя Володимира Мономаха. Я тільки вернулась до того краю й народу, з якого вийшли мої предки"

В роках української революції молода патріотка бере участь у боротьбі українського

народу за свободу і незалежність. Була звязковою між повстанськими відділами та штабом армії УНР. 1920 року був убитий більшовіками перший муж, князь Дм. Кропоткін. Разом з армією УНР ділить вона недолю інтернування в таборах Польщі 1924 р. виходить заміж за підполковника армії УНР Атанасія Нестеренка.

Переїхавши в Чехословаччину М. О. Нестеренко закінчила студії в Українській Господарській Академії в Подєбрадах, на економічному відділі. В убогих умовах емігрантського життя вона набралась тяжкої недуги, що підкосила її ледви п'ятидесятилітньою.

Для України Марина Нестеренко виховала двох синів.

Всі що знали Марину, не забудуть її прямої щирої влачі та доброго серця, що відгукувалось на всяку чесну громадську справу. Була прямодушна, проста, рішуча, безстрашна, незалежна. Любила в людях правдивість, ненавиділа всяке плазунство, безхребетність, безхарактерність. До кінця лишалась вірною українкою, не втратила бадьорого оптимізму.

Українське громадянство поховало Марину Нестеренко в Регенсбурзі. Ще одна передчасна могила на чужині.

Вічна їй пам'ять, що з цього ідеалізму возлюбила Україну, за неї боролась і жила вірою, що прийде час волі українського народу.

П. Ф.

всілякі противності.

Дай нам, Боже, нашу вітчину правдиво любити, для неї щиро трудитися. Благослови, Господи, наш народ і дай йому сили перенести усі труднощі та дійти до бажаної цілі.

Будь нам Отцем і Покровителем за молитвами Пречистої Твоєї Матері Владичиці й нашої Заступниці. Амінь.

(Написала Анна Сивуляк, голова Окружної Ради США у Філадельфії).

УКРАЇНЬКА ВИСТАВКА В ЛОНДОНІ

Заходаом бюро Українського Допомогового Комітету в Лондоні улажено у салі Фойл Арт Галлері виставку українського народного мистецтва в часі від 22 грудня 1947 до 10 січня, 1948.

Гарні речі на виставку одержало бюро від українських скитальців.

Катря Гриневичева померла

На скитальщині, в Берхтесгаден, в Німеччині, померла 26 грудня, 1947, Катря Гриневичева, відома українська письменниця й діячка із Західної України, проживши 72 роки.

Катря Гриневичева народилася 19 листопада, 1875 року, у Винниках біля Львова. Опісля жила якийсь час у Кракові, де студювала чужі мови. Опісля переїхала до Львова де займалась громадськими справами й працювати на літературнім полі.

Першу її працю помістив Іван Франко в Літературно-Науковім Віснику в 1898 році. З того часу писала ще більше, поезії, оповідання, повісті. У роках 1909-1912 редагувала

"Дзвінок" часопис для дітей у Львові.

Підчас першої світової війни працювала у таборі українських збігців на чужині.

З більших праць Катрі Гриневичевої появилися друком: збірник оповідань "Непоборні", дві історичні повісті "Шоломи в сонці" й "Шостикрилець", обі з часів Галицько-Володимирської Держави, а також поезії й спогади.

Україна втратила талановиту письменницю, й видатну громадську діячку, яка своє довге трудолюбиве життя посвятила своєму народові а не думдалася щоб рідна земля прийняла її тлінні останки.

ТВОРИ ЛЕСІ УКРАЇНКИ АНГЛІЙСЬКОЮ МОВОЮ

Так доля хотіла, що найшовся знаменитий перекладчик творів Лесі Українки, др. Персивал Канді, який був просто закохався у творах славної нашої поетки й перекладав їх до останніх днів свого трудолюбивого життя.

Його переклади не є звичайні, які часто можна купити за гроші, хочби й великі, але це є мистецькі переклади, які своєю мовою й стилем, хоч як вони вірні, є цінною літературною працею. Не даром Персивал Канді довгі роки студював українську мову й письменство, бо вкінці його переклади Лесі Українки лишили також і йому пам'ятник.

Союзові Українок Америки, його відділам і членкам припала честь дістати й видати твори Лесі Українки англійською мовою.

На це ніхто не повинен пожалувати свого дару, більшого а хочби й малого, бо появи творів Лесі Українки в англійській мові дожидають тисячі молодих українок і українців у Злучених Державах і в Канаді, а також на еміграції в Європі. З цією книжкою на славу українській літературі можуть українці піти також і до американців, канадійців та англійців, до бібліотек і шкіл.

Треба признати що багато відділів США і союзнок як слід зрозуміли вагу цього важкого діла й прислали свої дари. Але це ще замало. Тому треба пожввити жертвенність. Усі наші відділи повинні радо й щедро приєднатися до цієї акції щоб як найскоріше книжка появилася друком.

Л-ка.

МОЛИТВА

(Перед зборами)

Боже Отче, Ісусе Христе, Ти сказав що без Тебе нічого не можемо творити. Тому нині ми Твої діти, членки Союзу Українок з вірною в душі й наших серцях припадаємо до Тебе, Господи і молимо, поможи нам ці збори перевести на честь і славу Твою, Господи, й на славу нашого народу та на користь нашої організації Союзу Українок Америки.

Господи Боже наш, глянь ласкавим оком на недолю нашого народу, який сьогодні розкинутий по цілому світі, та відверни від нього кару й страшні терпіння.

Дай нам, Господи, ласку Твою ніколи на цю правду не забувати, що лише через чесноти християнські, через правдиву братню любов і згоду приєднаємо собі Твою всемогучу поміч, а з нею поборемо

КОНЦЕРТ ДВОХ УКРАЇНСЬКИХ АРТИСТОК В КАРНЕГІ ГОЛЛ

Славна українська п'яністка Любка Колесса виступила 27 січня із своїм концертом в Карнегі Голл в Нью Йорку.

Вона виконала ряд клясичних творів по мистецьки й з досконалістю великих артистів. Публіка приймала її артистичну гру з ентузіазмом, а критика в ньюйорських денниках дала їй найвище признання

яке може дати артистові.

Цей великий осяг української артистки безперечно запевнить їй дальші успіхи.

Дня 30 січня виступила із своїм концертом в Карнегі Голл молода українська скрипачка Донна Гресько. Критика дала їй признання лише за виконання деяких творів. Загалом, критика сказала що панна Гресько зо своїм артистичним вишколенням ще не була готова до виступу у Карнегі Голл.

УКРАЇНСЬКЕ ТОВАРИСТВО "ЖІНОЧА ПОМІЧ"
(Відділ ч. 3 Союзу Українок в Нью Йорку)

у с т р о ю є

ВЕСЕЛИЙ МІСНИЧНИЙ БАЛЬ

ST. GEORGE'S AUDITORIUM

217 East 6th Street, New York 3, N. Y.

SATURDAY, FEBRUARY 28, 1948

ПОЧАТОК точно година 7 вечером

МУЗИКА АНТОШКОВА

ВСТУПІ 65 ЦЕНТ.

The Ukrainian National Women's League of America

For over sixty years now, Ukrainian feminist leaders both in the motherland and abroad, foremost among them being Natalia Kobrynska, Olga Drahamaniw-Kosach, Sophia Rusova, Olena Kysilewska, Lesia Ukrainka and Ludmila Starytska-Cherniahivska, have arisen to better the life of Ukrainian women wherever they were.

Their work in literary, educational, social and political field has awakened in Ukrainian women the consciousness of their responsibilities for the destiny of the Ukrainian Nation.

Many women's organizations have come into being in Ukraine, encompassing every phase of public life, thus becoming an integral part in the struggle of the Ukrainian people for freedom and independence.

Under the impulse of this movement in Ukraine and a desire to better the lot of Ukrainian women in America, was born the Ukrainian National Women's League of America in 1925.

Seven years later it gained strength, after holding the First Ukrainian Women's Congress in May, 1932, in New York City. It then reorganized itself into a cultural, educational, non-political and non-sectarian society, reinforcing its main purpose which was described in its By-Laws as follows:

"The object of the Organization shall be to unite and organize women of Ukrainian birth and descent, living in the United States of America for social, educational, civic and humanitarian cooperation and activities, for mutual aid, for cultural and humanitarian assistance to Ukrainians outside the United States and for organized participation in American, Ukrainian and international women's actions."

Mutual helpfulness took many forms. Until 1944 instructions were given through bulletins and lectures at Branches on the procedure of obtaining American citizenship, on art and culture, health, domestic science etc. Since then instructions appeared in *Our Life*, an official publication of the UNWLA, published monthly in Philadelphia, printed in English and Ukrainian languages.

Conventions were held every two years until 1945, when all policies were freely discussed, voted and acted upon. Officers for the ensuing two (now three) years were also elected then. And in the 1945 Convention held at Philadelphia, Pa., scholarships for music, journalism and medicine were established. The first in journalism as awarded to the Junior Editor of *Our Life*.

Through friendly contacts with national, state and local American women's organizations the UNWLA has been enabled to spread some knowledge of Ukrainian history and literature, arts and crafts, customs and traditions. Exhibitions of Ukrainian arts and crafts are still being held at universities and schools of all grades, at museums, clubs and churches. (Such an exhibition can be arranged on request by writing to the UNWLA headquarters, 866 North 7th St., Philadelphia 23, Pa.). These artistic objects include embroidery, ceramics, carved and incruusted wooden articles, tapestry, costumes, dolls, easter eggs, etc. They give a broad idea of the scope of Ukrainian handicraft. Lectures on other aspects of Ukrainian life can also be arranged through the UNWLA's headquarters at Philadelphia.

No account of UNWLA's activities can be complete without mention of our Junior League.

The forty six senior Branches made up of women born in Ukraine are helping to found Junior Branches composed of women of Ukrainian origin born in the United States. Thus the endless chain is created that will add to the natural blending of cultures of the Old and New World.

During World War II both senior and Junior Branches of the UNWLA conducted first aid classes and set up Red Cross units, canteens and blood banks. They also sent packages to the boys of our armed forces and to hospitals.

Our main object now is to work for world peace. Yet there is a very urgent immediate task before the UNWLA — the collecting of clothes, money and foodstuffs for the 200,000 Ukrainian displaced persons in Europe. Their plight is heart-rending. With the help of everyone

BROOKLYN, N. Y.

Daughters of Ukraine Branch 53, CYA

The year of 1947 was an extremely active one for our members with hardly a breathing spell in between events.

We started the year with a bang — a Ukrainian New Year's Eve party on January 13 to which were invited our friends, including members of the National Memorial Post 1429, Pvt. Nicholas Minue Post 1260 and the Girls' Sodality. The evening was quite a gay one and long remembered by all who attended.

In February we sponsored a Cupid's Dance at the Ukrainian National Hall. The hall was brightly decorated with hearts and cupids and provided just the right atmosphere for the evening. The novelty of the evening was a broken hearts' dance and proved loads of fun in searching for partners for the special dance.

Also in the month of February, and in May, we held at our Hall socials—open to our friends and their friends—for the purpose of starting a fund which would permit us to mail out relief parcels to the Ukrainian children in Europe. After these socials, our members purchased, packed and mailed food parcels to the Children's Camp in Europe.

of us the response of the generous everywhere to the dire needs of these displaced persons will be heightened.

October 1, 2 and 3, 1948, will mark a new era in the life and work of UNWLA, when a Congress of Ukrainian Women will be held in Philadelphia, Pa., in conjunction with the tri-annual convention of the organization. The invitation is thus extended to Ukrainian women's organizations in the United States of America, Canada, South America and Europe, to send their delegates to said Congress. The representatives of national, state and local Federation of Women's Clubs as well as prominent women of America will be invited to participate.

It is hoped that Junior League of UNWLA and likewise delegates of Ukrainian Youth League of N.A., Sodalities, Clubs and societies will help make this Congress an outstanding event of the year.

H. F. D. L.

On May 29 we had our Annual Dance and the evening in all respects was successful.

We generally have an annual summer bus ride and this year, on August 3, our members, the Veterans Post in Brooklyn, and members of the Senior Branch 21, all spent a delightful day at Hecksher State Park. The day was perfect and the picnic was a friendly get-together for all of us.

Our Halloween Dance, on October 25, once again drew many friends. We have been sponsoring these Halloween Dances for many years and the special attractions planned by our members for our guests are always enjoyed.

What really topped our activities for the year was the play and dance held on November 16. We had talked so often about presenting a Ukrainian play by our members and finally did find one we felt was suitable for us. We asked several of our Veterans to take on the male parts and they very willingly did so. The balance of the parts were distributed among our members and then rehearsals started. We had quite a job on our hands — the majority of us had never been "on the stage before."

We owe a lot to our Professor, Mr. B. Sawitzki, who with his patience and teaching led us over the rough spots on to a successful performance. To the Veterans—Paul Onys, Michael Dickie, Paul Krug, William Bohan, John Hawrysko, William Chupa, Steve Sukmanowski and Henry Horko—we extend our sincerest thanks for their cooperation and good performances. And our two musicians, John Krawczuk and Donald Mikiten, added just the right touch with their fine tunes. Also, to Mr. M. Kit, who prompted us, we give our thanks.

While some of us were in Philadelphia over Labor Day weekend, attending the Convention of the Ukrainian Youth League of N.A., we heard a Detroit Group—Club Boyan—sing "Old MacDonald Had a Farm" and "I've Been Working on the Railroad" in Ukrainian. We asked them to send us the words and used the two songs in our play. The audience was very pleased with these versions—and to Club Boyan, we are very grateful.

Altogether, the play and the dance that followed exceeded our (Continued on page 10)

Ст. Пушкар

Український народний стрій

В попередньому числі „Нашого Життя”, ми писали про дві складові частини народного строю — корсетку і запаску. Ми виказали, що їх не так трудно зготовити при допомозі крою чи взору.

З черги тепер займемось більше складними частинами строю — сорочкою й плахтою — яких виконання вимагає не тільки багато труду але і знання орнаменту і стилю.

Сорочка до полтавського народного строю мусить бути довга і сягати нижче плахти чи спідниці. Найкращий матеріял на сорочку це тонке льняне полотно. Вишиття сорочки приміщене на рукавах, переді та придолі — (підтичці). Перед сорочки вишитий дуже мало, звичайно тільки вузким взірчиком кругом пазухи та обшівки. Зате рукави прикрашені дуже багато. Вишивка на рукаві складається з трох частей: Горішня частина „вуставка” вишита широким, густим узором є найголовнішою частиною рукава. Взір на вуставці мусить бути ядерний, виразний насичений красками, щоб з далеку було її видно. Друга частина рукава (значно ширша від вуставки) прикрашена вже рідшим узором — часто вільно розкиненими мотивами як зірки, квіти чи галузки. Та хоч узори приміщені на рукаві інші від узору вишитого на вуставці, то в дійсності вони органічно звязані з вишивкою що до побудови техніки й кольориту та творять з нею одну нерозривну цілість. Врешті третя частина рукава — яка вимагає прикраси це „дуда” (маншет). Вишивка на дудах подібно як і на обшивці іде вузкою смужкою доволі густого, виразистого узору. Приділ сорочки „підтичка” звичайно викінчений меріжкою і вишивкою на 1 до 1½ інча шириною. Це саме та частина сорочки яку видно зпід плахти чи спідниці.

Світлина ч. 3. Дрібно рясована спідниця з вовняного тонкого цвітистого матеріялу

Світлина ч. 1. Зразок стилевої сорочки до полтавського народного строю

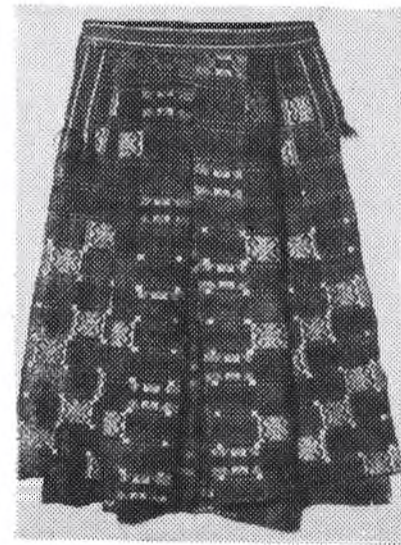
Щоб народний стрій був стилевий, мусить мати сорочку вишиту відповідним узором. Сорочка до полтавського народного строю не може бути вишита якимнебудь українським взором — приміром буковинським чи гуцульським хоч би вони самі по собі були дуже гарні — вона мусить бути вишита таким узором які походять з того самого середовища що цілий стрій, бо вони задумувались і творились на протязі століть в органічній сполучі з цілістю строю, зрослись із ним в одну гармонійну цілість та витворили свій питомий стиль — нам відомий під назвою полтавського народного строю. В цьому напрямі у нас чи не найбільше прогрівів. Вишиваються сорочки до строю без уваги на те яким узором — кладеться вагу тільки на те, щоб вишивки було багато та щоб вона була доволі пестра.

На рис. ч. 1. подаємо зразок сорочки вишитої полтавським узором „вирізуванням і гладдю”, яка дуже добре годиться до полтавського народного строю. Крім тих узорів з великим успіхом можна приміняти багато ристинних і геомет-

ричних узорів зі східної України вишитих хрестиками чи гладдю. Взори ті були друковані свого часу в журналі Нова Хата — і тепер їх ще легко можна дістати. (Форму на сорочку і взір можна також замовити в адміністрації „Наше Життя” за надісланням \$1.00).

Плахта (гляди рис. ч. 2) це незвичайно цінна, по мистецьки виконана складова частина полтавського строю, яка заступає спідницю. Є це вовняна такнина виконана на переборному ткацькому варстаті у формі двох довгих рушників — які відтак зшиваються декоративним швом до половини і самою частиною опасається жінка поверх сорочки кругом пояса. Друга частина, не зішитих кінців тканини завертається по верха і вони вільно спадають до долу творячи наче туніку поверх спідньої зішитої тканини (гляди рис. ч. 2). Характеристичний вигляд плахти це квадрати або прямокутники із вписаним у нутрі орнаментом рівномірно розміщені по цілій тканині. Тло тканини буває звичайно доволі ярке — червоне, сине часами ржаве. Для кожної області східної Украї-

ни замітна була своя плахта яка відріжнялась розміром квадратів, орнаментом та краскою улюбленою в даній околиці. Та нажаль виробництво цієї прекрасної, високо мистецької тканини вже перейшло до історії а з нею й цілий полтавський народний стрій. Правдиву, оригінальну плахту можемо набути тепер тільки випадково від когось, хто ще має її з давніх часів. Тому її місце у народному строю заступила спідниця, яку можна зготовити з фабричного матеріялу, та яка не вимагає такого великого вкладу ручної праці як плахта. На світлині ч. 3 подаємо зразок спідниці зладженої з шалінового квітчастого матеріялу зложеного в дрібні складки яка добре годиться до народного строю. Спідницю можна шити також з гладких матеріялів в красках червоній, вишневій, темно-синій, цеглястій й інших гармонійно підібраних до краски корсетки та запаски. Коли спідниця ушита з гладкого матеріялу може бути обшита колірною тасьмою чи „зубчиками” кругом на придолі у висоті 5-6 інчів від долішнього рубця. В тому випадку складки, (фалди) будуть значно ширші.

Світлина ч. 2. Плахта з околиць Полтавщини.

ПОМАГАТИМУТЬ У ПРАЦІ П. СМУКОВІ

Заходами ЗУАДКомітету вихали до американської зони в Німеччині, п. Василь Гіна, з Нью Гейвен, Конн., і панна Юлія Коник, з Вилкс Беррі, Па.

П. Гіна служив в американській армії підчас війни, а панна Коник працювала в Американським Червонім Хресті.

Вони прилетіли літаком до Німеччини, де помагатимуть представникові ЗУАДК, п. Романові Смукові, в його праці для українських скитальців в Німеччині й Австрії.

ПРИ ГРОМАДСЬКІЙ РОБОТІ

НЬО ЙОРК СІТІ

Відділ 3 СУА на сироти

Товариство Жіноча Поміч, відділ 3 СУА в Нью Йорку, зложили 23.00 дол. на сироти, підчас гостини яку уладила пані Марія Марусевич, голова, у своєму домі, з нагоди св. Анни, іменниці багатьох членок того відділу. За збіркою промовляла п. Ева Кобзар.

КЛІВЛЕНД, ОГАЙО

Союз Українок Америки, відділ 14 у Клівленді закінчив 1947 зборами 21 грудня, 1947, де зробили обрахунки й вибрали новий уряд до праці, з вірою що новий рік буде більш видатний у праці для Союзу Українок Америки, що новий уряд відділу спільними силами поведе працю жвавіше вперед. Дай Боже ще до цієї віри також єдності, згоди, любови, яка до віри дуже є потрібна, щоб 1948 рік пробудив наше жіноцтво до чину, щоб усі а не тільки одиниці взялись до праці яка так вимагає від нас і рук і часу гроша.

До нового уряду на 1948 ввійшли пані: Р. Пусило, голова; Тц Ярига, заступниця; Олена М. Степаник, рек. секр.; А. Ямиш, фін. секр., М. Кравчук, скарбничка; П. Вол і М. Кравчишин, контрольна комісія; Марія Білецька і Олена Степаник, делегатки до Укр. Злучених Організацій; Юлія Мисик до прапору.

Олена М. Степаник, секр.

БРУКЛИН, Н. Й.

Праця 21 відділу СУА

Дня 4 січня, 1948 року, відбулись річні збори 21 відділу СУА у Брукліні, Н. Й.

Голова відділу Анна Бодак відкрила збори молитвою. Привітала членок та побажала всім щасливого нового 1948 року. Потім попросила секретарку Марію Сукмановську прочитати протокол, а теж покликала до звіту фінансову секретарку Анастасію Глушко й касієрку Марію Бішко.

Опісля здала звіт голова відділу Анна Бодак. Представила членкам цілорічну працю та щиро дякувала своїм співробітницям урядничкам що так у згоді щиро цілий рік працювали, без жадних нарікань, хоча праці було досить, а найбільше з посилкою пакунків з харчами для скитальців. Контроля здала свій звіт, і заявила що книжки і все майно знаходиться в як найліпшим порядку, та дала вотум довіри

урядничкам

Голова подякувала і предложила членкам, щоб вибрали новий оряд на рік 1948.

Членки однодушно вибрали той самий уряд: Анна Бодак, голова; Катерина Баран, заступниця; Марія Сукмановська, секр. рек.; Анастасія Глушко, секретарка фінансова; Марія Бішко, касієрка; Контроля: Ксеня Дика, Татіяна Мудрик і Марія Мойсей. До прапорів Анна Гудима і Марія Павлин.

Дальше голова представила членкам що сьогодні маємо багато важних справ і ухвал які на річних зборах ухвалюється, і предложила цілий ряд важних потреб, на які членки в більшості згодились. Ухвалено з каси на Повстанчу Армію УПА 100.00 дол., ці гроші посилається до ЗУАДКомітету. До Централі СУА на пресовий фонд Нашого Життя 50 дол., на видання творів Лесі Українки англійською мовою 50 дол., річна вкладка до Централі 20 дол., організаційний фонд 5 дол., на Конгресовий Комітет 25 дол., Різдвяний дар на церкву 10 дол., на сироти у Філадельфії 10 дол., на Дівочу Академію у Факс Чейз, Па., 10 дол., до Окружної Ради СУА 5 дол., дарунок господарів Народного Дому 5 дол., дарунок рекордовій секретарці 10 дол., річна вкладка до ЗУАДКомітету 10 дол.

Притім подаємо коротенький звіт праці нашого відділу за 1947 рік. Щирі робітниці зрозуміли велику потребу й пішли з колядою по хатах, щоб за ці гроші вислати харчі для скитальців та для малих безрадних дітей по таборах. На ту ціль заколядували 216.00 дол. Також уладили три підприємства, просвітний вечорок в пам'ять Ольги Басараб, День Батька і Український Святий Вечір на селі.

Великих прибутків не було, зате була моральна користь. У тім самім році ми мали збірки які були призначені жертводавцями на висилку пачок з харчами для скитальців. Збірка до пушок при виході з церкви 200.00 дол., збірка в День Батька 60 дол., збірка на поминках в пам'ять покійного Юрія Гудими, мужа доброї членки СУА, 40 дол. Зо збірок ми вислали пачок для скитальців з харчами, діточим убранням, обувом і матерією на пеленки за суму 425.26 дол. При тім праці й труду було багато, однак це все робилося з охотою бо ми знали що наші нещасні брати й сестри очікують помічі в тих нещасних таборах, й

нашим святим обов'язком йти їм на зустріч. Також строїмо твердо. при своїй Організації СУА. Вислано торік на пресовий фонд Нашого Життя 60 дол., річна вкладка до Централі 20 дол., організаційний фонд 5 дол., на сироти до Сестер Василян 15 дол., на місцеву церкву 10 дол., річна вкладка до ЗУАДКомітету 10 доларів.

А тепер дальша праця перед нами. Ставаймо в ряди, Сестри Союзянки, і з Богом до праці, не марнуймо часу.

А. Б.

ГЕМТРАМЕК, МИШИГЕН

З діяльності 26 відділу СУА

Відділ 26 СУА імені Ольги Басараб, відбув річні збори в Українській Хаті при Грейлінг стріт 4 січня. Збори відкрила передсідниця п. Стецько-і покликала секретарку прочитати протокол.

Опісля всі уряднички здали справоздання за цілий рік, за що членки нагороджували їх оплесками.

А от і вислід нашої цілорічної праці. Відділ уладив за цілий рік такі підприємства: "Святий Вечір на Україні" і спільну вечерю, вечорок в честь старого уряду, свято в честь Лесі Українки, спільно з другими відділами, два рази "бінго парті" Також членки ходили колядувати на збігців спільно із Запомоговим Комітетом.

Приходу за цілий рік було 883.22 дол. На різні добродійні цілі з нашого відділу вислано: до Запомогового Комітету 100 дол., на Конгресовий Комітет 50 дол., на УПА 100 дол., на видання творів Лесі Українки в англійській мові 20 дол., на часопис Наше Життя 35 дол. Вислано теж і пакунки для скитальців на що дано з каси 82 дол.

Таксамо членки нашого відділу брали участь в українським "тег дей" який був призначений на наше місто Гемтрамек і Детройт. Членки ходили теж за збіркою на Червоний Хрест де зібрали 371.50 дол., і також працювали у збірці на Вор Чест де зібрали 391.10 дол. Після звіту приступлено до вибору уряду.

На цей рік увійшли до уряду: пані Марія Прокопович, голова; п. Бабій і п. Кульчицька, заступниця, К. Кобаса, рек. секр., п. Галенда, заступниця, п. Ганиш касієрка, п. Заблоцька заст., п. Прибила фін. секр., п. Васько, коресп. секр., п. Байло, п. Гузар контролю,

п. Бук, п. Джомбаба, завідательки хорих, п. Бабій, п. Дидів до прапорів.

К. Кобаса, секр.

КЛІВЛЕНД, ОГАЙО

Вибір уряду 30 відділу СУА

Союз Українок, відділ 30 у Клівленді, відбув свої річні збори 28 грудня, 1947. До уряду ввійшли на 1948 рік: Катерина Мураль, голова; Марія Пачковська, заступн.; Марія Фецашин, рек. секр.; Розалія Зав'язьська, фін. секр.; Анастасія Коберська, касієрка. Представниці до місцевих організацій: Емілія Дуброс, Катерина Фецашин, Софія Лазука, Анастасія Коберська і Марія Федик. До контрольної комісії: Софія Лазука і Марія Федик.

Марія Фецашин, секр.

ДЕТРОЙТ, МИШ.

Праця у 37 відділі СУА

Дня 10 січня відбулось засідання 37 відділу СУА ім. Лесі Українки в домі пані Демрі. Великою й справжньою несподіванкою вечора була вечеря, подавана за традиційним обрядом нашого Свят-Вечора.

Сидячи при столі, та при кожній традиційній страві пригадували собі звичаї і обряди, зв'язані з нашим Свят-Вечором на Україні.

Пригадалась наша Різдвяна ніч, перша зірка, звістуюча на родини Пана всього світа — символ любови і миру. Та ці враження любови і миру для деякого є здійсненням, для деякого вичікуванням. На саму згадку про події на Україні, тільки жаль і смуток огортає наші серця. Коли і чи всі засядуть до стола в цей традиційний Свят-Вечір на вільній Україні?

Вечір цей викликав незабутне враження на присутних, які, здавалося, по малу почали відвикати від своєї традиції.

А були там різні. І старші імігранти, що вже глибоко вкорінилися в американську вільну землю. І молоді, уроджені вже тут у Америці, що не знають (не з їх вини) або знають мало про українські традиції, і ті нові, щойно напливаючі з Європи.

Всі вони мимоволі, степеневово вірикаються, нехтують старими, рідними традиціями, стандаризуючи нові, загальноприняті звичаї. Кожний розуміє на свій лад, мовляв, мусимо уподібнитися, і як найменше різнитись від людей, серед яких живемо.

(Продовження на Стороні 8-ій)

(Продовження з 7-ої сторони.)

В зв'язку з цим повстає питання: Чи варто і чи потрібно нам заховати наші, тільки нам українцям питомі звичаї?

У відповідь насувається мала подія: В листопаді, 1947 р., Інтернаціональний Інститут тут в Детройті справив вечір з головною програмою "Різдвяні звичаї". Учасниками в цій імпрезі були представники всіх народів, між ними і ми українці, репрезентовані панєю Демрі. Подавано на цій імпрезі страви, властиві поодиноким народам, котрих представники старались познайомити всіх присутніх з традиціями їх народів. Наша "кутя" і короткий, але змістовний реферат п. Демрі про наші звичаї, викликав загальне зацікавлення і признання. З цієї хоч і маленької події, видимо, що й наші, старі звичаї є нещоденні і цінні, і дійсно бувають великою і незаступною шкодою для української а рівночасно для загальної світової культури, коли ми старалися їх усунути чи заступити іншими, чужими.

Але вернімося до нашого зібрання.

Пані Шустакевич, як найстарша членкиня СВА в Детройті, подякувала в імені всіх присутніх п. Демрі за таку несподіванку. Далше вона вияснила молодим американкам українського походження, яке повинна і маю бути зрозуміння й відношення їх до української справи. Апелює до всіх присутніх, що живуть і користають зі всіх прав і достатків цієї вільної багатой країни, щоб не забували про цих нещасних сестер і братів, котрі скитаються в голоді і холоді по різних закутках Європи, чекаючи на їх помічну руку і за тих, що борються і кладуть своє життя за волю України. Обов'язком їх є при кожній нагоді складати жертви, бо каже українська пословиця "Нитка по нитці і бідному сорочка" а це ж для нас самих.

Засідання закінчено збіркою на адресовий фонд журналу Наше Життя. Зложили датки пані Юлія Шустакевич і М.

Градовська по 5 дол.; М. Керилюк і А. Волкер по 2.00; А. Малеско, М. Пелех, М. Лопанецька, Д. Демрі і А. Небоженко по 1.00! з каси 6.00 дол.; разом 25.00 дол.

Уляна Коваль.

БАЛТИМОР, МД.

З праці 59-відділу СВА

Дня 12 жовтня, 1947, наш 59-відділ СВА уладив прийняття нашим скитальцям. Коло 7 години ввечері українська громада зійшлась на салю, де жінки приготували добру вечерю. Після вечері голова відділу, пані Маньовська, привітала і побажала їм усього добра на вільній землі та вручила їм малі дарунки.

Потім наш парох о. В. Маньовський привітав їх як нових членів громади і також побажав їм усього добра та закликав щоб стояли при своїй церкві, при своїй організації, при своїм народі, щоб не захитались і не пішли манівцями, на шкоду свому українському народові.

Наша членка пані Смоляк, котрої чоловік приїхав зо скитальщини, подякувала всім за щире привітання. Також її чоловік подякував за побажання й за те що йому допомогли сюди дістатись. Хлопці теж подякували за гостину й дарунки.

Опісля пані Смоляк пішла з капелюхом зібрати дещо на поміч для скитальців. Зібрано 48.75 дол. котрі вислано до ЗУАДКомітету.

Пізніше др Волошин уладив маленьку сценічну програму, яка вийшла дуже вдало. Панна Меланія Шпатура знаменито віддеклямувала поезію Шевченка "Тополя", а пані Ольга Шпатура своїм дзвінким гарним голосом відспівала дві пісні ("Не питай чому в мене заплакали очі", і "Памятаеш, дівчино, як ми ся любили"). Обох їх публіка нагородила бурєю оплесків.

Балтиморська громада повинна бути горда що має таку талановиту молодь, отже не

УКРАЇНСЬКА КООПЕРАТИВА "ЖІНОЧА ПРАЦЯ" В НІМЕЧЧИНІ

У вересні 1947, минуло два роки з дня заснування в Мінхені кооперативи "Жіноча Праця"

Була свіжа традиція львівських кооператив, заснованих і ведених жінками, "Труду" й "Українського Народного Мистецтва" Надбаний досвід у практичній кооперативній роботі понесли українські жінки з собою в широкий світ. І відразу собі освідомлено, що треба на еміграції створити установу, яка займалася б фаховим вишколом і перевишколом одних жінок, а з другого боку забезпечувала хоч найскромніший прожиток і варстат праці для інших.

На засновних зборах кооперативи з'явилися 60 жінок які рішили назвати кооперативу "Жіноча Праця", а завдання сформульовано у статуті ось так: засновувати й вести виробничі й ремісничі майстерні та хатню ремесло, вишколювати своїх членів на практичних курсах, та допомагати їм у підвищенні їх добробуту, набувати машини, сировину і допоміжний матеріал, потрібний доведення кооперативи.

Як перший відділ "Жіночої Праці" зорганізовано кравецьку робітню жіночого одягу. Згодом організовано відділи пошиву білизни, відділ мод та вишивок. Також заходами кооперативи проведено два курси кравецького крою під проводом майстра Садівника, на яких було 60 учасниць. Учасниці мають змогу набувати кравецьку практику в робітні кооперативи.

Під цю пору "Жіноча Праця" зареєстрована в суді й таким чином набула права юридичної особи.

Згідно з вимогами кооперативного закону "Жіноча Праця" є членом Баварського Кооперативного Союзу, який провів у ній законну контролю й ствердив добрі розвіткові тенденції установи.

Безумовно тверда повоєнна господарська дійсність та умови еміграційного життя відбиваються на „Жіночій Пра-

засипляймо, а працюймо дальше для слави українського імені, а не пожалуємо.

Дня 2 грудня уладили бінго. Прибутку було 150 дол., з того половину призначено на місцеву церкву, а половину до каси відділу. І так 1947 рік скінчився, але праця не скінчена. Дорогі членкині, працюймо дальше і при кожній нагоді не забуваймо за своїх рідних на скитальщині.

Тереса Дмитрів,
секретарка.

ці". Організація праці це діяльність чи не найвища для упорядкування, а проте сьогодні можна сказати, що з цим завданням кооперативи впоралась і поширює свої майстерні, як тільки на це дозволяють житлові умовини.

Відділ "Жіночої Праці" діє з початку в Карлсфелді, а потім у Міттенвалді і веде там успішно майстерню жіночого одягу, галантерії, вишивок та трикотажних виробів.

Тут слід згадати, що жіночі майстерні працюють майже у всіх таборах, де живуть переміщені особи української національності. У цих робітнях сотні жінок знаходять працю та заробіток і вивчають та удосконалюють свої знання у практичних галузях як кравецтво, вишивкарство, трикотажне виробництво. Виставки, що демонструють висліди праць жіночих робітень, є доказом що робота у них проходить жвавим темпом і виробництво досягає щораз кращого рівня.

На господарському з'їзді жіночої організації вирішено пов'язати всі таборові жіночі майстерні в одному центральному осередку, і хто зна, чи тут "Жіночій Праці" не доведеться взяти на себе нові завдання.

ПАНІ ДОРОШЕНКО АРТИСТКА ДЕКЛЯМАТОРКА

До Виннипегу, в Канаді, приїхали з Європи відомий український історик професор Дмитро Дорошенко й його дружина, Наталія з Васильченків. Дорошенко, яка вже близько 40 літ працює для українського театрального мистецтва.

Спершу працювала в Катеринославі, потім в Києві, а з відродженням української держави пані Дорошенко зорганізувала Український Державний Драматичний Театр в столиці України, в якому сама брала участь як драматична акторка.

Після наїзду Москви на Україну вона жила з чоловіком на еміграції, де знову весь час працювала для українського драматичного мистецтва.

Пані Дорошенко скінчила музично-драматичну школу у Лисенка в Києві, під проводом професорки Марії Старицької.

Вже тоді Наталія Дорошенко визначалась мистецькою деклямацією, й деклямувала на великих концертах в Києві й інших містах України, а опісля й на еміграції, де не покидала артистичної праці серед найтяжчих злиднів.

Вогонь з розлитого товщу на печі найкраще загасити жменю соди до печива.

ЗАХОДОМ СОЮЗУ УКРАЇНОК, ВІДДІЛІВ Ч.: 5, 26, 31,
Українського Золотого Хреста й Сестрицтва Пр. Д. М.

відбудеться

СВЯТО ОЛЬГИ БАСАРАБ

В НЕДІЛЮ, 15-го ЛЮТОГО, 1948, в годині 6 ввечері
буде панахида в українській церкві при Грейлінг. В годині
7 вечора концертна програма в Українській Хаті.

Реферат виголосить панна Уляна Коваль, недавно прибувши зо скитальщини, студентка медицини.

Просимо усіх до численної участі.

Комітет.

ДОПИСИ

ПРО ЧАСОПИС НАШЕ
ЖИТТЯ

Членка 1 відділу США в Нью-Йорку, п. Євдокія Серединська, присилаючи 2.00 дол. як передплату і 5.00 дол. на пресовий фонд Народного Життя, пише в листі до редакції:

Хвальна Редакціє,

Залучаю моні ордер на 7.00 дол., 2.00 дол. як передплату на Наше Життя й 5.00 дол. на пресовий фонд органу США.

При цій нагоді апелюю оце до всіх членок США і всіх українок які читають Наше Життя. Сестри, ніколи не забувайте про нашу газету, самі читайте й других заохочуйте щоб читали, а рівночасно завсіді дбайте про її фінансове забезпечення, присилаючи як найбільше передплат і дарів на пресовий фонд.

Пам'ятаймо що це одинока газета українських жінок в цій Америці, й що це є добра широко-українська газета. Нині в Нашім Житті прочитаєте цікаві статті й кореспонденції не лише з Америки й Канади але і з Європи, зо скитальщини, де наші сестри, старші, молодші й діти, томляться у

ОРГАНІЗАЦІЙНА ПРАЦЯ
ПРЕДСТАВНИЦТВА
ЗУАДК В НІМЕЧЧИНІ

Для переведення повної організації розподільного апарату в Німеччині заходами керівника місії ЗУАДК в Німеччині, п. Романа Смука, створено Допомогову Раду при представництві ЗУАДК, складену з передових представників усіх місяцевих українських установ: Української Греко-Католицької Церкви, Української Православної Церкви, Центрального Представництва Української Еміграції (ЦПУЕ), Об'єднання Українських Жінок на Еміграції та Санітарно-Харативної Служби.

Праця представництва ЗУАДК Комітету в Німеччині скерована головню в напрямках: 1.—Негайної допомоги найбільш потребуючим особам (на що вже призначено суму 28,000 дол. з каси ЗУАДК); 2.—Справа переселення; 3.—Справа за-

важких злиднях і стукають до свободних країн щоб їх звільнили з довголітньої неволі.

Тому читаймо й ширім наш часопис і помагаймо щоб забезпечити його матеріально.

Євдокія Серединська,
Нью-Йорк, 22 січня, 1948.

безпечення тих осіб, які мусять далі залишитись на окупованих територіях (хворі, інваліди і т. д.) і 4—На видання в англійській мові точної статистики української еміграції.

Місія ЗУАДК Комітету поки що вже відкрила свої офіси у Франкфурті та в Мінхені. Склади для пересилки харчів, одягу й іншої допомоги в натурі міся одержала від Міжнародної Організації для Збігців (ІРО) у містах Ганав та Мінхен. Також приміщення для своїх офісів міся ЗУАДК Комітету одержала від ІРО безплатно.

РІЧНІ ЗБОРИ РАДИ ЗУАДК

Дня 24 січня в готелі Пенсильвенія в Нью-Йорку відбулись річні збори Дирекційної Ради Злученого Українського Американського Допомогового Комітету. Зборами провів голова Комітету, адвокат Іван Панчук з Дітройту, а на програмі нарад, крім формальностей та звітів директора дра В. Галана та інших членів Екзекутиви й Ради, був головню бюджет Комітету на 1948 рік.

Підчас обідової перерви в нарадах виступили з промовами: Артур С. Рінгленд, директор Дорадного Комітету Доб-

ровільної Закордонної Допомоги; з Міжнародної Організації для Збігців (ІРО), Марта Г Білі; з Американської Заморської Допомоги та Апелю ОН для Дітей, др. Ленг Світ та Кетлен Арнесен секретарка т. зв. Аллокейшен, Коммітті. Бесідники підкреслювали потребу дальшої допомоги та великі і благородні допомогові завдання Америки й американського народу, в тім і ЗУАДК Комітету, висловлюючи довіру, що він вивається з перебраних обов'язків. Др. Світ рівночасно повідомив, що Американська Заморська Допомога та Апелю ОН для Дітей признали на щілі ЗУАДК Комітету суму пів мільона доларів із загальної збіркової акції, яка зачнеться вже в лютім і в якій наш Комітет повинен взяти активну участь.

В дальших нарадах прийнято бюджет Комітету на 1948 рік у висоті 775,090.00 доларів. Ухвалено теж створити окремий і спільний для всіх Комітет в Нью-Йорку, що зайнявся справою допомоги та розселення новоприбуваючих українських імігрантів.

А я тую обмовоньку
Обіду без слова,
Наговоряться обмовці,
Вкучиться обмова.

Л. П.

Бердичівська Ніч

(Дальше)

Ми стали коло дверей і надслухували. Тимчасом тюрма тріщала, валилася, дрижала. Крики змагалися. Спаленина й дим вузьким сивим струмочком продирався в нашу камеру крізь щілину у візитирці. Ми час від часу покашлювали. Вже чути ломіт і тріск дверей, вже виразніші голоси, вже чути швидкі кроки на коридорі. Вже зупинилися близько нас, вже коло нас. Ми задержали віддих. Поволі відхилилася візитирка і на цілий коридор гукнув мужеський голос:

“Дівчата! Хлопці! Дівчата тут!” — та рванув руками двері. Вони стояли міцно, непорушно.

На його голос збіглося більше хлопців і почали виважувати, розбивати двері. Сильні, міцні, бердичівські тюремні двері не скоро подалися під ударами знесилених рук, наших друзів. Та близька воля додавала їм сили, мобілізувала її останки, в цілому тілі напружували м'язи. Ми чекали по тій стороні дверей із завмердими зі зворушення серцями.

Раптом двірі відкрилися й хлопці з розбурханим волоссям, спітнілі, обдимлені, вигукнули розпостерши рамена:

“Дівчата! Волю вам приносимо!”

Воля воля шептали ми це небуденне для нас слово, що вливало в нас життя, енергію й божевільну радість.

Воля воля — не вірили своїм ухам і очам. Дійсність? чи може сон? Невжеж минуло нас призначення вилетіти в повітря. Воля, воля вже пішло це слово до нашого мозку і ми мов пані з радості кинулися в обійми хлопців.

На коридорі тут і там тліли і димилися бельки, горіла надпалена долівка.

Хлопці гасили, придоптували, вогонь, гуртами перед кількома камерами розбивали двері, виривали мур, щоб пройти зверху. Залізна брама, що замикала цей поверх, була надто сильна, щоб волими руками її подолати, вже краще колупати руками мур. Збираються наші хлопці. Вже є Дмитро, Дозь, Петро, малий Богданко, Роман. З замкненої ще камери шле

привіти другий Дмитро.

Шукаю брата. Високий, обкурений димом, чорний, зближається до мене й радіємо зустрічю. Підходимо до нашого гурту, витаємося, сміємося, радіємо. У хлопців покривавлені, покалічені руки, так завзято розбивали тюремні двері й мури, що й рук не шкодували. Цікавимось, як це сталося, що вони відважилися розбивати тюрму, де ділися “чубарики”. Один оповідає, що в них в камері було тихо і спокійно. Друзі спали, або лежали задумавшись. Він лежав під самими дверима і з нудьги рахував кроки дижурного на коридорі. Спочатку були рівномірні, потім їх було більше, якісь невиразні, а далі все втихло. Він почув через щілину в дверях легкий, запах нафти і в слід за ним дістався до камери тендітний сивий димок. Він відразу зорієнтувався, що тюрму обложили нафтою і відпалили, щоб подушити нас, як мишей в дірі і кликнув це друзям. Вони миттю кинулися до дверей. Лавками й чим хто мав, почали їх розбивати. Опинившись на коридорі — почули, що другі камери також йдуть за їхнім прикладом. Від стужоту та гуркоту розбивання дверей та муру здригнулася ціла тюрма, здавалося, що вона валиться.

Зійшли ми гуртом на долину. Тут знайшли решту наших хлопців, що відпочивали, стомившись при розбиванні дверей. Брама на тюремне подвір'я була вже розбита і ми пішли туди. Захвилину ціле подвір'я наповнилося вязнями, стало гамірно і глітно. Відшукували себе знайомі, виталися, раділи, викрикували. Можна було побачити в цій мішанині людей кільканадцять різних мов, можна було побачити різних типів. Наша група, тобто всі з нашого процесу разом, вибрали Дмитра Воеводу своїм провідником і бглядалися кудю нам найкраще вийти з тюрми.

На дворі вже був вечір.

Над містом панувала глибока тиша. З темного високого муру, що окружав тюремне подвір'я, віяло таємничістю, вороженечюю й ми хотіли, якнайскорше звідси видістатися на справжню волю, на простір. Гнобили нас ті мури, не чулися ми ще зовсім вільним, безпечними. Та в ту мить заторохтів день кулетет і на нас лосипався град куль. Люди заметушилися, кинулися в розтіч. Та тут же хтось уже впав, було чути стогін, зойк ранених. Я успіла ще почути швидкий наказ Дмитра: “Назад у тюрму!”

(Докінчення буде)

MISS KONICK FROM WILKES BARRE, PA. NOW IN EUROPE

Having accepted a position with the United Ukrainian American Relief Committee, Miss Julia Konick of Wilkes-Barre, Pa., left on Sunday, January 11th by plane for service in Germany.

For the past two years Miss Konick has been employed as a stenographer for the American Tobacco Company at its plant in Lee Park. Prior to that she did clerical work in central city stores.

She received her early education in the public schools, graduated from Coughlin High School, and took a course in secretarial work at Wilkes-Barre Business College.

Before departure for Europe Miss Konick spent a few days in Philadelphia, where she received her instructions. Her destination was Munich, Germany, where she has been assigned for field-work among displaced Ukrainians. Miss Konick has a knowledge of the Ukrainian language which was one of the requirements for the position to which she has been named.

She was an active member of the local YWCA and was affiliated with the various choirs in this area, particularly that connected with SS. Peter and Paul Catholic Church. She also served as secretary of local Ukrainian Youth League and was a delegate to the convention of the Ukrainian National Association held in Pittsburgh in 1946.

During the recent war, Miss Konick served with the production unit of the Wilkes-Barre Chapter of the American Red Cross.

She is the daughter of Mr. and Mrs. Michael Konick of Wilkes Barre, Pa.

BROOKLYN, N. Y.

(Continued from Page 5)

expectations and we still are hearing favorable comments.

These social functions held throughout the year are our main source of income, outside

ГРАТУЛЯЦІЇ

Редакція Нашого Життя складає щирі гратуляції пані Любі Крушельницькій, нашій кореспондентці з Парижу, у Франції, з нагоди її вінчання з п. Вітошинським, яке відбулося 23 грудня, 1947. Панство Вітошинські житимуть далі в Парижі.

ПЕРЕПРОШУЄМО

В попереднім числі Нашого Життя, на 8 сторінці під знімкою Української Панамериканської Конференції, пропущено через помилку такі імена: Михайло Гетьман, Василь Гультай, Іванна Бенцаль, Дмитро Галичин.

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА \$2.00

Звертаємо увагу читачкам Нашого Життя що згідно з постановою Головної Управи СУА річна передплата на наш часопис є 2.00 дол. вже починаючи від 1 січня, 1948 року.

Хто вже прислав свою передплату на 1948 рік в сумі 1.50, має доплатити її посилюючою поштових марок на 50 ц.

УПА РОЗГОРТАЄ ШИРОКУ БОРотьбу

З Праги повідомляють що нові втікачі споза совітської залізної заслони стверджують що в Україні сильно поширюються повстання проти совітсько-російської окупаційної влади. Повстанням охоплені головню південні області України, а теж Карпатська Україна, Буковина і Басарабія, також

of monthly dues of 10 c., and enable us to make donations to various fund drives. During this year we contributed to the CYA Organization Fund, Press Fund, Reserve Fund and to the Fund for the translation and publication of the poems of Lesia Ukrainka. Locally, we made donations to our Church, school and to a fund for the purchase of a colored glass window for our Church. We also made a donation to the United Ukrainian American Relief Committee, we recently joined the Ukrainian Youth League of N.A. and the Ukrainian Eastern Regional Committee. Also, we are represented in the Nationality Groups of the YWCA and the Brooklyn Museum.

We work in harmony with our local groups, the CYA Senior N. Y. Council, the National Memorial Post 1429, Our Church, and the Ukrainian National Hall.

During this year, as in other years, good books have been added to our collection of which we are quite proud.

H. M.

лісисті терени Волині й Полісся.

Організована боротьба ведеться головню на півдні України, де частини Української Повстанської Армії перейшли до наступу, атакуючи не тільки військові об'єкти, але в поодиноких випадках і сильніші військові гарнізони. Совітська команда вислала проти УПА нові дивізії совітських військ, відтягаючи попередні, що їх вважається за здеморалізовані пропагандою українського визвольного руху. Між совітськими військами, як кажуть, є й частини польського війська, що діють головню в Карпатах.

ШКОЛИ В ОДНІЙ ТАБОРІ

В українськїм таборі в Міттенвалді біля Мінхену, в Німеччині, є 1,600 осіб. Табір має 7 шкіл, дитячу, початкову, реальну гімназію, учительську семінарію, педагогічну академію, торговельну школу з ліцеєм і музичну школу. Учнів є 774, учителів 84. В останньому шкільному році закінчили науку 170 учнів.

Крім шкіл є фахові курси. Торік таких курсів було 26, які одвідували й закінчили 538 осіб.

НАУКОВА ПРАЦЯ УКРАЇНЦІВ У БЕЛЬГІЇ

Заходами українців у Бельгії зорганізовано в Лювен Науково-освітню Секцію при українськїм Допомоговїм Комітеті в Бельгії.

До плану праці нової установи належить, між іншим, створення українських відділів при бельгійських університетах в Лювен, Гент, Брукселі й Лієж.

Управа Секції прохає всі українськї установи закордонном присилати їй свої видання

МИХАЙЛО Ф. НАСЕВИЧ

Перший Український
ПОГРЕБНИК

на Філадельфію й околицю

MICHAEL F. NASEVICH

N.E. Cor. Franklin & Brown
PHILADELPHIA, PA.

Tel. MARKET 1320

Обслуга в день і ночі

DAUGHTERS OF UKRAINE

Junior League, Branch 53 UNWLA in Brooklyn, N. Y. will celebrate its 10th Anniversary with

BANQUET AND DANCE

FEBRUARY 22, 1948, 4 P. M. at the
UKRAINIAN NATIONAL HOME,
216-18 Grand Street, Brooklyn, N. Y.

Guest speaker Mrs. Helen F. D. Lototsky, National President of the Ukr. Nat'l Women's League of America, Inc. Invitation to attend is extended to everybody in Brooklyn and vicinity.

на адресу голови, професора Лювенського університету, о. дра. Максима Германюка.

Prof. M. Hermaniuk, 97, rue Brabanconne, Louvain, Belgium.

Передплачуйте "Наше Життя"

ІВАН ГАСИН

НАЙСТАРШИЙ
УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК
у Філадельфії

В потреби удавайтеся до нас, а дістанете чесну і щирю обслугу. Ціна після
Вашого бажання

КАПЛИЦЯ БЕЗПЛАТНА

PHONES: ST 4-1418 — ST 4-1234

HASYN FUNERAL HOME

2241 North Broad Street
Philadelphia 32, Pa.

ЦВІТИ

на весілля, похорони й інші
оказії

замовляйте тільки в українського квіт'яра

Еміліян М. Матковськїй
ДОСТАВЛЯЄ ВСЮДИ В МІСТІ
ФІЛАДЕЛФІЇ

EMIL M. MATKOSKI

2904 W. Poplar Street

Philadelphia 30, Pa.

Phone: FR 7-5582

Phone: POPlar 5190

EMIL KULCHUSKY

NOTARY PUBLIC

REAL ESTATE - INSURANCE

2231 Fairmount Ave.

PHILADELPHIA 30, PA.